

end af en rent juridisk Domstol, som savner enhver Mulighed for at føre et saadant Tilfælde ind under det retlige Skøn. Det er heller ikke noget retligt Spørgsmaal, om det kan siges at være et Ulykkestilfælde, der falder ind under Loven, naar noget støder til undervejs fra den ene Del af Arbejdslokalet til den anden, men dette beror paa et socialt Skøn, som bedst foretages af det Raad, hvori de forskellige sociale Interesser, repræsenterede af Arbejdsgivere og Arbejdere, er samlede. Appellen af disse Spørgsmaal vil meget hyppigt, navnlig for de forsikrede, betyde en Forhaling af Sagen. Jeg skal henvise til, at det under den nuværende Lovgivning ingen Sinde er hændet, at Sager er appellerede af de forsikrede til Domstolene, medens derimod meget hyppigt Sager er blevet appelleret af den forsikringspligtige Arbejdsgiver, hvorved Forhaling er indtraadt for den forsikrede. Jeg har villet nævne dette, fordi de Herrer saa stærkt pointerede det. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) i, at det er en Livsinteresse for Befolkningen, at dens vitale Interesser afgøres paa de Steder, hvor Varetagelse af Retfærdighedens Krav er sikret bedst. Men jeg er uenig med det ærede Medlem i Skønnet over, hvorledes den vitale Interesse bedst sikres i disse Tilfælde.

Foruden Rateskalaen, som jeg allerede har dvælet ved, har man omtalt en ny Bestemmelse, som Landstinget har indført i Lovværket, og det er den Bemyndigelse, som Indenrigsministeren faar til efter Arbejderforsikrings-Raadets Indstilling at fritage for Afgivelse af Risikoen. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) har fremhævet, hvad der efter min Mening kan indvendes imod denne Bestemmelse, nemlig at den skaffer Arbejderforsikrings-Raadet og Indenrigsministeriet adskillige Vanskeligheder med Hensyn til Afgørelsen. Fra et administrativt Synspunkt har jeg ment, det var rigtigt at søge at undgaa denne Bestemmelse. Men jeg tror ikke, man har Ret, naar man fra nogle Sider ud fra det Synspunkt: Hvad bydes der de forsikrede, har betragtet Bestemmelsen som en Art Tilbageskridt. Den Omstændighed, at Indenrigsministeren efter Arbejderforsikrings-Raadets Indstilling kan fritage en stor Arbejdsgiver for at afgive sin Risiko til et anerkendt Selskab eller et Rederi fra at indtræde i Forsikringsforbundet, berører jo ikke det, man tilsigtede med Kravet om Afgivelse af Risikoen, nemlig at der var Sikkerhed for,

at Forsikringspligten blev opfyldt — ikke paa nogen Maade, naar man sikrer sig, at disse, som bliver Selvforsikringsselskaber, ogsaa byder tilstrækkelig Sikkerhed. Overhovedet kan det ikke bestrides, at under det System, som dette Lovværk er bygget over, hvorefter man ikke har en enkelt Statsforsikringsanstalt, gennem hvilken alle Forsikringer skal afgives, men hvorefter det er tilladt at henvende sig til gensidige Forsikringsselskaber eller Aktieselskaber, kan et meget stort Selskab, som f. Eks. D. F. D. S., give lige saa stor Sikkerhed for Opfyldelsen af sine Forpligtelser som et Forsikringsaktieselskab, naar man kræver forskellige Deposita eller paa anden Maade sørger for, at Sikkerheden er til Stede. Jeg betragter altsaa ikke dette som en Forringelse af Lovforslaget med Hensyn til den Sikkerhed, der skal ydes fra de forsikringspligtiges Side, men jeg betragter det som en u hensigtsmæssig Bestemmelse, som vil volde Arbejderforsikrings-Raadet og Indenrigsministeriet en Del Besvær. Men det maa jo Administrationen se at komme over.

Man har ment, at denne Adgang til Selvforsikring skulde give visse store Virksomheder Lejlighed til at sikre sig imod, at en Ringdannelse indenfor Forsikringsverdenen skruede Præmierne i Vejret. Jeg tror, at imod en saadan Bevægelse vil det virksomste Middel være, at Forsikringsverdenen ved, at der andre Steder er indført Statsforsikringsanstalter, at Spørgsmaalet ogsaa har været fremme i den danske Rigsdag, og at mange deri ser en naturlig Løsning af Sagen. Det vil være den private Forsikringsverden klart, at hvis den benytter Adgangen til at virke med den nye Lov paa en saadan Maade, at Forsikringspræmierne skrues unaturligt i Vejret, saa vil Besvarelsen deraf være Kravet om en Anstalt. Men i øvrigt er jo ogsaa Konkurrencen mellem gensidige Forsikringsselskaber og Aktieselskaber, mellem Forbundet og Aktieselskaber et Moment, som vil holde nede Forsøg paa kunstigt af forhøje Forsikringspræmierne.

Jeg skal ikke komme ind paa de øvrige Ting, som er fremførte. Kun skal jeg endnu sige, at jeg betragter det som en betydelig Forbedring af Lovforslaget med Hensyn til den administrative Anvendelighed af Loven, at man er gaaet bort fra altid at kræve Erklæring fra Forsørgelseskommunen. Jeg maa tilstaa, at det har været mig en Gaade, at en gammel Indenrigsminister og en saa kommunalinteresseret Mand som det ærede Medlem fra